

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2015 - 9962

Doknr.
301436

Dato
06-01-2016

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 15.12.2015 stillet følgende spørgsmål nr. 100 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marianne Jelved (RV).

Spørgsmål nr. 100:

"Vil ministeren kommentere Michael Graatangs udtalelse nævnt i Berlingske Tidende den 9. december 2015 under overskriften "Syv børnehjem forsømmer indsats mod sexovergreb" om, at der mangler handleplaner i halvdelen af sager, hvor udsatte børn har været udsat for et seksuelle overgreb, og hvad agter ministeren at gøre for, at kommunerne overholder deres forpligtigelser i forhold til dette område?"

Svar:

Kommunerne har pligt til at udarbejde handleplaner for indsatsen over for børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet. I forbindelse med, at der træffes afgørelse om anbringelse af et barn eller en ung på et anbringelsessted, skal kommunen selvsagt gøre anbringelsesstedet opmærksom på, hvilken opgave, som anbringelsesstedet forventes at løse på baggrund af den børnefaglige undersøgelse og den handleplan, som kommunen har udarbejdet.

Handleplanen er og bør være et vigtigt redskab for både kommunen, for anbringelsesstedet og for familien i forhold til at angive, hvad der er formålet med indsatsen, og hvilken indsats der er nødvendig for at opnå formålet. Og der er selvsagt større klarhed over, hvad der skal iværksættes, hvis handleplanen foreligger skriftligt og er kendt af alle, den er relevant for.

Der har tidligere været tvivl om, hvilke grænser tavshedspligten sætter i forhold til, de oplysninger, som anbringelsesstederne må få om indsatsen over for konkrete børn og unge. På den baggrund blev det med Tilsynsreformen fra 1. januar 2014 tydeliggjort i serviceloven, at tilbuddene skal have indsigt i de relevante dele af handleplanen, dvs. de dele, som er af betydning for den indsats, som anbringelsesstedet skal yde.

I en handleplan kan der indgå oplysninger, som anbringelsesstedet ikke skal have. Det kan eksempelvis dreje sig om oplysninger om barnets eller den unges forældre, der ikke er relevante for anbringelsesstedet. I sådanne tilfælde skal den anbringende kommune ikke udlevere hele handleplanen til anbringelsesstedet, men kun de dele af handleplanen, der er relevante i forhold til anbringelsesstedets indsats over for barnet eller den unge. Det betyder samtidig, at et anbringelsessted derfor ikke nødvendigvis er i besiddelse af den samlede handleplan, der er udarbejdet for støtten til familien.

Jeg ikke har kendskab til indholdet af eller præmisserne for den undersøgelse om manglende handleplaner på anbringelsessteder for børn og unge, som omtales i artiklen. Derfor vil jeg ikke kommentere undersøgelsen nærmere. Som jeg forstår artiklen

har den rundspørge, som LOS' formand henviser til, dog ikke været rettet mod sager, hvor børn og unge har været udsat for overgreb.

Hvis der er anbringelsessteder, som oplever, at de ikke får udleveret de relevante dele af handleplanen, vil jeg råde disse tilbud til at rette henvendelse til den kommune, som har anbragt barnet eller den unge i tilbuddet. Det følger således af serviceloven, at det klare udgangspunkt er, at det er en forudsætning for anbringelsen, at der er udarbejdet en handleplan.

Samtidig ville jeg som anbringelsessted være yderst kritisk over for at modtage børn og unge, hvor der ikke er opstillet et klart mål for deres anbringelse, og uden angivelse af, hvilken opgave, der skal løses. Og som kommune ville jeg overveje, om borgeren får bedst muligt hjælp for pengene, hvis ikke der er angivet et klart mål for indsatsen.

Vi ser eksempler på, at nogle kommuner fortsat har udfordringer med implementering af lovgivningen. Derfor har satspuljepartierne iværksat en række initiativer, som understøtter kommunernes sagsbehandling på området for børn og unge. Det gælder bl.a. i forhold til rådgivning og understøttelse fra Socialstyrelsen, en permanent Task Force på børneområdet, efteruddannelse af socialrådgiverne og en juridisk hotline og læringsteams hos Ankestyrelsen. Disse initiativer vil jeg fortsat følge tæt.

Generelt oplever jeg, at der i kommunerne er fokus på, at forbedre sagsbehandlingen på børneområdet og at flere og flere kommuner arbejder målrettet med at styrke det forebyggende arbejde på området for børn og unge. Partierne bag satspuljeaftalen for 2016 har i fællesskab valgt at understøtte kommunernes arbejde med at omlægge deres indsats med fokus på forebyggelse og mere effektive indsatser, og det forventer jeg også, at vi kommer til at se positive effekter af fremadrettet.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann